

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARABÖCÜ⁴ Kayboldu

Niran Elçi

Resimleyen: Gözde Bitir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

14. BASKI

güneşli
kitaplığı

Nisan okuldayken
canı çok sıkılan
kedisi Karaböcü,
evdeki süs
balıklarıyla
oynamak ister.
Ama, onun
marifetlerinden
habersiz olan
Nisan'ın annesinden
fena azar işitir.
Pencereden atlayıp
kaçar, bilmediği
sokaklarda keyifle
dolanır. Ancak, bir
süre sonra yolunu
kaybeder. Tanımadığı
insanlar ve hayvanlar
arasında evini ararken
beklenmedik olaylar
yaşayan Karaböcü,
Nisan'ı ve ailesini
çok özlemiştir...

KARABÖCÜ₄ Kayboldu

Dört kitaplık sevimli
diziyi, okuma serüveninin
başındaki çocuklar için,
deneyimli çevirmen

Niran Elçi

yazdı. Nisan ve küçük kedisi
Karaböcü'nün maceraları
çocukları, hem günlük
yaşama ilişkin düşündürüyor
hem eğlendiriyor.

ISBN 978-975-6227-89-3

KARABÖCÜ Dizisi

- 1** Karaböcü Hoş Geldi
- 2** Karaböcü Partinin Gözbebeği
- 3** Karaböcü ile Tatil Maceraları
- 4** Karaböcü Kayboldu

Niran Elçi

1971'de Rize'de doğan Niran Elçi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nden 1992 yılında mezun oldu.

Uzun yıllar özel sektörde yönetici olarak çalıştı. İngilizce'den Türkçe'ye pek çok kitap çeviren Elçi, kızıyla birlikte İstanbul'da yaşıyor. Yazarın son kitabı, eşi Matthew Thompson ile birlikte yazdığı *Kurabi'ye Uçan Omlet* (2013).

KARABÖCÜ Dizisi 4 **KARABÖCÜ KAYBOLDU** Yazan: Niran Elçi

Editör: Mine Soysal
Resimleyen: Gözde Bitir
Son okuma: Hande Demirtaş

© Güneşigüçü Kitaplığı, 2007

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Kasım 2007 (1-12. baskılar 2000'er adet)

14. baskı: Ekim 2016 (13-14. baskılar 3000'er adet)

ISBN 978-975-6227-89-3

gunisigikitapligi.com

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
[Yeşilce Mah. Aytekin Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Sertifika: 23160]

Güneşigüçü Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

KARABÖCÜ⁴ Kayboldu

Niran Elçi

Resimleyen
Gözde Bitir

Deniz'e.

oyun

“Hoşça kal, anne! Hoşça kal, Karaböcü!”

Nisan, hostes ablasının elini tuttu ve karıştı kaldırıma geçip okul servisine bindi.

Karaböcü hoplaya zıplaya eve girdi. Hemen mutfığa yollanıp mamasını yedi, suyunu içti. Sonra oturup çevresine bakındı.

Canı sıkıldı. Nisan okuldayken hep canı sıkılıyordu.

Oyun bulmak için Nisan'ın odasına gitti.

Birkaç oyuncak patiledi, ama sonra yine sıkılıp bundan da vazgeçti.

Salona döndü. Dolabın üstüne sıçrayıverdi. Hafta sonu, Nisan çok istediği için iki süs balığı alınmıştı. İçinde, biri turuncu, diğeri siyah iki balığın yüzdüğü yusuvarlak cam kap da dolabın üstünde duruyordu.

Karaböcü bir süre dikkatle balıkları izledi. Önce patisini cam kaba dayadı. Sonra kabın tepesinden içeri burnunu soktu ve balıkların yüzdüğü suyu kokladı.

Balıklar büyülemişti onu sanki. Kulaklarını öne devirmiş, kabın içinde dolanmalarını izliyordu. Patisini siyah balığa doğru uzatmak istedi. Ne yazık ki, patisiyle balık arasında su vardı. Islanan patisini silkeleyerek geri çekti.

Kısa bir süre hareketsiz duran Karaböcü tekrar denedi. Bu kez patisini hızla suya daldırdı. Tam siyah balığı pençeleyecekti ki, Nelin Hanım arkasından, “Ne yapıyorsun sen, edep-

siz kedi?” diye haykırdı.

Hemen yere atlayan Karaböcü, dolabın altına kaçtı.

“O balıklara patini sürersen, o kabın içine balık yerine seni koyarım! Seni kara *böcürük* seni! Bakalım, onlar kadar iyi yüzebiliyor musun?”

Karaböcü masum masum, “Mırrr,” dedi. Nelin Hanım işine döndü.

Karaböcü, dolabın altında biraz daha oylanarak, Nelin Hanım’ın onu unutmasını bek-

ledi. Sonra yine hop diye dolabın tepesine sıçradı.

Balıklar çok güzel yüzüyordu. Nelin Hanım gerçekten Karaböcü'nün de kabın içinde yüzmesine izin verir miydi acaba?

Karaböcü ön patilerini cam kabın kenarına dayadı ve çekine çekine üstüne tırmandı. Şimdi dört ayağı da kabın kenarındaydı.

Karaböcü çabucak çevresine bakındı. Nelin Hanım'ın ortalarda olmadığını anlayınca, oracıkta siyah bir balığa dönüştü ve cup diye suya düştü.

Nelin Hanım salona girer girmez, önce balıklara göz attı. Karaböcü'nün yaramazlık yapıp yapmadığını merak etmişti. Neyse ki, üç balık da sağ salim yüzüyordu. Salondan çıkmak için geriye döndü...

Üç balık mı? Ama yalnızca iki balık almadı mı? Balıklar mıydı?

Hemen cam kaba doğru seyirten Nelin Hanım eğilip baktı. Kabın içinde *iki* siyah, bir turuncu balık yüzüyordu. O, balıkları incelerken, siyah balıklardan *biri* de bütün dikkatiyle onu izliyordu.

Nelin Hanım başını sallayarak doğruldu. Çok tuhaftı. İki balık satın aldıklarından emin-di. Cıkcıklayarak salondan çıktı.

O gözden kaybolur kaybolmaz, cam kabın içinde bir kedi beliriverdi. Karaböcü sular sıçratarak dışarı sıçradı. Yere atlayıp iyice silkeldikten sonra yatak odasına kaçtı.

Çamaşır sepetinde, ütülenmek üzere bekleyen, katlanmış temiz giysiler vardı. Karaböcü hop diye sepetin içine atladı. Temiz çamaşırların altına dalarak fare arıyormuş gibi yaptı. İşte, bu çok eğlenceliydi! Arka ayaklarının üstünde doğruldu, sırtını kamburlaştırarak kocaman bir havlunun altına daldı. *Yakaladım seni, yaramaz fare!* Karaböcü karman çorman olmuş havlunun altında süründü.

“KARABÖCÜ!!!”

Karaböcü başını kaldırdı. Kafasına geçmiş olan külot, gözlerine doğru kaydı. Hızla silke-

lenerek külottan kurtuldu. Becerebildiğince sevimli ve masum bir hal takınmaya çalıştı.

“Seni yaramaz kedi! Ne yaptın tertemiz çamaşırlarıma?!!”

“Marruuu— miyav!” dedi Karaböcü. Sepet-ten dışarı sıçrayıp, bacaklarına sürünmeye çalıştıysa da Nelin Hanım ona hiç aldırmadı. Der-top olmuş temiz çamaşırlara bakakalmıştı.

“Her yer... Hepsi pati izi olmuş! Patilerini nerede ıslattın da buraya daldın?”

“Miyav! Miyav! Miyav!”

Nelin Hanım hışımlla yatak odasının kapısını açtı. Karaböcü de pırrr diye dışarı kaçtı.

Salonda oturan Karaböcü’nün yine canı sıkılıyordu. Kalkıp bir tur attı.

Çevresine bakınırken, kütüphanenin tepesinde duran kara kedi biblosunu gördü. Üstelik, kedinin yanında bir de sarı renkli köpek oturuyordu! *Harika!*

Karaböcü önce hızla masaya, oradan da kütüphanenin tepesine sıçradı. Kütüphanenin üst raflarında duran biblolara yaklaştı. Biraz kokladıktan sonra siyah kedi biblosunu patiledi.

Kedi biblosu aşağı uçtu. Yere çarparak bin bir parçaya bölündü. Karaböcü yuvarlanarak saçılan parçaları ilgiyle izledi. Sonra sarı köpek biblosuna yöneldi.

Karaböcü ona da bir pençe savurdu. Sarı köpek biblosu öne arkaya sallandı, ama düşmedi. Karaböcü sarı köpeği dişledi, sonra tekrar patiledi.

Sarı köpek yere devrilirken, “KARABÖ-CÜÜÜ!!!” diye bir çığlık koptu salonda. Nelin Hanım neredeyse uçarak yetişti ve sarı köpek biblosunu havada yakalayiverdi.

Karaböcü, Nelin Hanım’ın bibloyu kütüphanenin rafına koyuşunu izledi. Bulunduğu yerden uzanıp bibloyu yine patilemeye çalıştı. Ancak, ansızın suratına yapışan toz bezinden o kadar şaşaladı ki, can havliyle aşağı atlayıp kaçtı.

Nelin Hanım arkasından kesintisizce bağıırıyordu. “Seni-edepsiz-kedi-biblo-paramparça-oldu!-Görürsün-ben-de-seni-biblo-niyeti-ne-oraya-oturtmazsam!..”

Karaböcü, salondan çıkar çıkmaz ilk iş, dağılmış tüylerini yalayarak düzeltmeye başladı. Ama elindeki toz beziyle salondan dışarı fırlayan Nelin Hanım’ı görünce, kendini önce mutfağa, sonra da açık bulduğu pencereden bahçeye attı.

“Sinirim tepemde, Karaböcü!” diye haykırdı Nelin Hanım aynı pencereden. “Eğer işim bitmeden eve dönersen, seni banyoya kapatırım!”

“Mırk!” dedi Karaböcü kibirli kibirli. Hareket etmeyen, miyavlamayan, tüyleri bile olmayan bir kedi için bu kadar kızmaya değer miydi? Hem siyah kedi istiyorlarsa, Karaböcü vardı. Siyah bir köpek isteseler de Karaböcü vardı! Hatta siyah bir— siyah bir balık ya da siyah bir başka hayvan!..

İşte, tam o sırada, “Hİİİİ! SİYAH BALIKLARDAN BİRİ YOK!” diye bir bağırıtı koptu evin içinde. “KARABÖCÜÜÜÜ!!! GEL BURAYAAAA!!!”

“Mırk!” dedi Karaböcü yine, ama bu sefer sesinde kibir yoktu.

Hızla koşarak bahçeyi geçti, duvarın üzerine sıçrayıp, arkasındaki yola atladı.

Nelin Hanım hâlâ bağırıyordu.

Karaböcü, kendini fena halde haksızlığa uğramış hissediyordu. Cam kaptaki ikinci siyah balık yoktu. İkinci siyah balık Karaböcü'nün ta kendisiydi ve bir *böcü* asla kendini yemezdi.

kaçak

Karaböcü'nün bahçe duvarından atlayıverdiği sokak sakindi, pek az araba geçiyordu. Kaldırırma oturup biraz kaşındı, bol bol yalandı ve sonra çevresine bakındı.

Karşı bahçenin duvarının tepesine uzanmış kocaman kediyi de o zaman fark etti. Azman kedi bir yandan güneşleniyor, bir yandan da pis pis Karaböcü'yü süzüyordu. Kedinin suratı yara izleriyle doluydu. Burnu çizik çizik,

kulakları yırtık pırtıktı. Hatta, bir kulağının ucu aşağı sarkmış, koptu kopacaktı. Aslında gri benekli beyaz bir kedi idi, ama o kadar kirliydi ki, beyaz nerede bitiyor, gri nerede başlıyor, belli olmuyordu.

Karaböcü arkadaş bulduğunu düşünerek sevindi. Hoplaya zıplaya sokağı geçti. Kocaman kedinin yattığı duvarın dibinde durup miyavlayarak onu oyuna çağırdı.

Oysa, azman kedi onu duymazdan geldi. Gözlerini uyuklu uyuklu açıp kapayarak, başını patilerinin üstüne yasladı.

Karaböcü, kedinin onu duymadığını sandı. Hemen duvarın tepesine zıpladı ve dikkatli adımlarla kediye yaklaştı.

“Miyaaaauuuuuuuu,” dedi arkadaşça.

“Pıhhh!” diye azarladı kocaman kedi onu.

Karaböcü olduğu yere çöküp gözlerini kediye dikti.

Azman kediye, onun varlığını tamamen

unutmuş gibi gözlerini kapattı. Ama kulakları hâlâ dimdikti ve Karaböcü'ye dönüktü.

Karaböcü daha sevimli bir yaklaşım denemek istedi. “Miii!” diyerek başını kocaman kedininkine sürtmeye çalıştı.

Azman kedi aniden ayağa fırladı. “UUU-AAAUUU-PIHHH-KIHHH!” diye haykıarak Karaböcü'ye peşi peşine iki pençe salladı.

Karaböcü bir anda yuvarlandı ve kendini yerde buldu. Biraz önce özenle yaladığı tüyleri karman çorman olmuş, kirlenmişti. Çok kızdı. “Mİİİ-AAA-UUU-İİİ-AAA-UUUU!” diye bağırarak kafa tuttu koca kediye.

Tekrar yattığı yere uzanan azman kedi yine ayağa kalkar gibi yapınca, Karaböcü bu sefer korktu. Pırrr diye karşı kaldırıma kaçtı. Kalbi çarparak kendi evlerinin bahçe duvarının dibine sindi.

Karaböcü bir süre çevresine bakındı. Sokak bomboştu. “Öfff, çok sıkıcı!” dedi içinden.

Başını kaldırıp güneşe baktı. Daha öğle bile olmamıştı. Nisan’ın gelmesine çok vardı. Biraz dolaşmaya karar verdi.

Kaldırım boyunca tıngır mıngır yürürken, çevreyi kolaçan ediyor, oynayacak oyun arıyordu.

Bir ev... *Sıkıcı! Yürümeyi sürdür.*

Bahçe... İçinde çiçekler var. *Sıkıcı!*

Bir bahçe daha. İçinde iki araba... *Sıkıcı!*

Yine ev... *Sıkıcı!*

Karaböcü kaldırımda ilerlerken, az ötedeki evlerden birinin kapısı açıldı. Bir anneyle küçük kızı dışarı çıkıp kapıyı kapattılar.

Anne çantasını karıştırırken, iki üç yaşlarındaki kız da bıcır bıcır konuşuyordu. Cin gibi bakan pek tatlı bir kızdı.

Karaböcü, küçük kızın onunla oynamak isteyeceğini düşünerek sevindi. Hoplaya zıplaya anneye küçük kıza yaklaştı. Miyavlayarak kendini tanıttı. Sonra da küçük kızın paltosundan sarkan ponponla oynamak için arka ayakları üstünde doğruldu.

“AYYY!!! PİSSST!!!”

Çığlık, sokağın sessizliğini böldü.

“Ay ay ay! Pis kedi! Pissst! Pissst! Ay, bak, hâlâ geliyor! Kışt kışt!”

Bağıran, küçük kızın annesiydi. Deliye dönmüş gibi, Karaböcü’ye doğru tekmeler savuruyordu. Neyse ki, ondan korktuğu için pek yaklaşmıyor, tekmeleri boşa gidiyordu. Kucağına aldığı küçük kıza ne olduğunu anlayamamış, ağlamaya başlamıştı.

Karaböcü şaşırmıştı. Birkaç adım geriye

sıçrayıp oturdu ve merakla kadına baktı. Ne olduğunu anlamamıştı. Kadın ondan *korkmuş* muydu gerçekten? Kediden korkan kadını dikkatle incelemeye koyuldu.

Karaböcü'nün yaklaşmaya niyeti olmadığını gören kadın da sakinleşti.

“Tamam, yavrum! Tamam, Büşra'cığım. Pis kedi! Bak, kaçtı. Gitti artık!..” diyerek, kızının gözlerini sildi.

Aslında boşa konuşuyordu.

Çünkü, annesi bağıırıp
çağırmayı bırakır
bırakmaz, küçük
Büşra hemen
ağlamayı
kesmişti.
Annesinin
omuzunun üzerinden
ilgiyle Karaböcü'yü
izliyordu.

Minik yüzüklerle süslü elini Karaböcü'ye uzattı. "Aneee, bisi, ane, cici bisi bisi," dedi.

"Saçmalama, kızım! Hadi, hemen gidiyoruz," dedi annesi.

"Aneee, bisi bisi cici. Cicci cicci yap, bisi bisi," diye ısrar etti minik kız.

Annesi kızına kulak asmadan adımlarını hızlandırdı.

Karaböcü'nün keyfi yerine gelmişti. Besbelli, küçük kız kedileri seviyordu. Anne kız uzaklaşınca aylak aylak yürüyerek kendine eğlence aranmaya devam etti.

Çiçekli bahçe. *Sıkıcı!*

Sebze ekilmiş bahçe. *Sıkıcı!*

Bahçesiz ev. *Sıkıcı!*

Bahçeli ama—

Karaböcü ansızın bir *şeye* toslayıverdi. Korkuyla geriledi ve çarptığı *şeye* baktı.

Önünde tostoparlak bir *taş* duruyordu. Bir-

den, *taştan* güdük dört bacak, bir baş, bir de kısacık kuyruk çıkıverdi. Sonra da ağır ağır yürüyerek ilerlemeye başladı.

Karaböcü'nün önüne çıkan bir *taş* değil, bir kaplumbağaydı. Karaböcü, koşa koşa gidip kaplumbağanın önüne dikildi. Her yanını koklayarak çevresinde dört döndü.

Kaplumbağaysa ona hiç aldırmamış, zahmetle yürümeyi sürdürüyordu.

“Miyaaav!” dedi Karaböcü heyecanla.

Kaplumbağa yine oralı olmadı.

Karaböcü bu sefer de hop diye kaplumbağa kılığına büründü. Hemen diğerinin yanına yaklaştı ve kafasını uzatarak arkadaşlık kurmaya çalıştı.

Kaplumbağa kabuğunun içine çekildi.

İşte, bu çok eğlenceliydi! Karaböcü de onu taklit etti. Başını, bacaklarını ve kuyruğunu kabuğunun içine çekti ve durup, kaplumbağayı gözledi.

Biraz bekleyen kaplumbağa ortalığın sakin olduğuna karar verince, yine kabuğundan çıktı. Hızlı hızlı yürümeye başladı.

Elbette, Karaböcü de peşinden.

Kaplumbağa, Karaböcü'nün üstüne üstüne geldiğini görünce kızdı. Tekrar saklanmak yerine, bu sefer saldırıya geçti. Karaböcü dostluk kurmak istiyor olabilirdi, ama kaplumbağa bunu istemiyordu.

Kaplumbağa, Karaböcü'den yana döndü ve ağzını kocaman açarak tuhaf bir tıslama çıkardı. Karaböcü şaşırarak durdu. Kaplumbağa başını ileri doğru uzatarak ona yaklaştı. Isırmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu!

Karaböcü, bir kaplumbağanın bu kadar saldırgan olabileceğini bilmiyordu. Hızla uzaklaşmaya başladı. Daha iki adım atmadan ke-di olmuştu bile.

Sokak boyunca ilerleyen Karaböcü bir ara durup geriye baktı. Evi artık görünmüyordu. Ama üzerinde durmadı. Dönüşte evini kolaylıkla bulacağından emindi.

Karaböcü, hopyaya zıplaya yoluna devam ederken, uzakta bir at arabası gördü. Arabada bir çocukla bir kadın oturuyordu. Başka bir kadınla bir genç kız da yolun kenarına bırakılan kullanılmış kâğıtları katlıyor, arabaya yığıyor-

lardı. Arabaya dağ gibi karton yığılmıştı.

Karaböcü, çok ilgisini çeken at arabasına doğru heyecanla koşturdu.

Arabayı çeken kirli beyaz renkli atın sırsakası çıkmıştı. Koşum takımı, zavallı hayvancığının omuzlarında yaralar açmıştı. At, başını ve kuyruğunu sallayarak üstüne konan karasinekleri kovalıyor, sonra bezgin bezgin başını önüne eğiyordu.

Karaböcü, atın canının sıkıldığını düşündü. Bir arkadaşı olsa, ne kadar sevinirdi.

Arabaya yaklaşıp insanları inceledi. Önde oturan ve dizginleri elinde tutan kız, Nisan'dan biraz büyük olmalıydı. Peki, ama onun okulu yok muydu?..

O sırada arabanın arkasında, kartonlarla uğraşan kadın Karaböcü'yü gördü. "Kışt! Kışt!" diyerek kovaladı onu hemen.

Arabanın diğer yanından dolanan Karaböcü atın önüne dikildi.

At, sinek kovalamak için sallayıp durduğu başını Karaböcü'ye eğdi. Onun kokusunu alınca burun delikleri kabardı. Bakışlarındaki bezginlik kayboldu, gözleri iri iri açıldı.

Bunu bir arkadaşlık önerisi sayan Karaböcü miyavlayarak atın ön bacaklarına süründü.

“Nihihihi... Bürrrş! Bürrrş!” dedi at.

Sonunda kendisiyle oynamak isteyen bir hayvan bulduğu için çok sevinen Karaböcü, miyavlayarak arka ayakları üstünde doğruldu. Ön patilerini atın bacaklarına dayadı.

Onun bu davranışından ürken at, “Nihihihihi!” diyerek şahlanmaya kalktı. Zavallıcık, o güne kadar kendisiyle arkadaşlık kurmaya çalışan kedi görmemişti.

Karaböcü ezilmemek için son anda kenara kaçtı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Onunla kimse arkadaşlık etmek istemiyordu ve bunun nedenini hiç anlayamıyordu...

Poposunu dürtükleyen bir ayak onu kendine getirdi. Birkaç adım öteye zıpladı.

“Sen hâlâ burada mısın, pis kedi? Kışt demedim mi ben sana?”

Arabada oturan öteki kadın, “Üstelik, kara kedi! Uğursuzluk getirir!” dedi.

“Bak hâlâ duruyor! Kışt! Kışt!”

Kullanılmış kâğıtları toplayan genç kız, kadının önüne geçti. “Bırak, kız ana! Hayvancağız öyle oturur işte. Ne istersin garipten?”

“Sen kendi işine bak, kız! Topladın mı bütün kartonları?” dedi annesi.

“He, topladım.”

“Ama bağlamamışsın onları. Baksana, dökülürler arkadan.”

Genç kız öfleyerek arabanın arkasına do-
landı.

Annesiyse, ellerini beline dayayıp Karabö-
cü’yü süzdü. “Tuhaf bu hayvan, kız. Baksana,
öyle durmuş bakar bize. Kara kedi uğursuzluk
getirir derler. Bize de getirmesin bu uğursuz şey!”

Arabada oturan kadın elini salladı. “Kovala
gitsin, dedik ya!”

Yanındaki kız, kadının koluna yapıştı. “Ab-
lam bırak dedi ya, kız teyze! Niye uğursuz ol-
sun hayvancık sırf tüyleri kara diye?”

“Sus kız!” diye payladı onu teyze. “Bacak
kadar boyuyla bir de laf yetiştirir bana. Sıkı tut
şu dizginleri bakayım!”

Kadın eğilip terliğinini tekini çıkardı ve,
“Görürsün sen, uğursuz kedi!” diyerek Kara-
böcü’ye fırlattı.

Doğrusu, kadın iyi nişancıydı. Karaböcü son anda sıçramasa, terlik suratına yapışacaktı.

Terliğin öteki teki de ilkini takip edince, Karaböcü can korkusuyla atın bacaklarının arasına sığındı. Ama, atın ondan ürktüğünü unutmuştu. Sıska at, Karaböcü'nün bacaklarının arasında olduğunu fark edince, "Bürrrş! Bürrrş! Bürrrş!" sesleri çıkararak tepinmeye başladı.

Karaböcü atın kalkıp inen toynaklarından kurtulmak için bir o yana, bir bu yana sıçırıyor, ama atın altından çıkmaya da bir türlü cesaret edemiyordu.

Diğerleri hâlâ söyleniyorlardı.

"Terliklerimin ikisi de gitti, kız! Versene seninkileri!" dedi teyze.

"Dur hele," dedi kızların annesi. "Kedi daha burada. Ben onu defetmesini bilirim!"

Bir terliğin daha kendine doğru uçtuğunu gören Karaböcü, atın arka ayaklarına doğru kaçtı. Terlik zararsızca geçip gitti.

Büyük kız koşarak öne gelip çıkıştı. “Bıraksanıza hayvancağızı! Asıl siz uğursuzluk getireceksiniz başımıza! Ne işkence edersiniz zavallıya?”

“Sus, kız!”

“Abla! Söyle de bıraksınlar kediciği.”

“Söylüyorum, ama dinlemiyorlar ki!”

“Nihihi. Bürrrş! Bürrrş!”

“Teyze, at durmuyor!” diye bağırdı küçük kız. “Tutsana şu dizginleri!”

“Bürrrş! Bürrrş! Bürrrş!”

“Bak, hâlâ oynaşıyor pis kedi beygirin altında. Ye bakalım şu terliği kafana!”

“Ana, atma!”

“Teyze, dizginler!”

Anne, diğeri kadar keskin nişancı değildi anlaşılan. Terlik uçarak geldi ve şak diye atın sağrısına çarptı. Zaten ürkmüş olan zavallı at deliye döndü. “Nihihihiii!” diyerek sıçradı ve dörtnala koşmaya başladı.

Anneyle büyük kız bağıriş çağırış arabasının peşine düştüler.

Küçük kız iki eliyle oturağa yapışmış bağıırıyordu. Ancak, teyze o kadar şanslı değildi; araba sıçradıkça, oturakta top gibi sıçırıyordu.

Karaböcü son anda kenara kaçabilmişti. Yoksa, tekerleklerin altında ezilmesi işten bile değildi.

Arabanın ardı sıra koşturan anne, “Sıkı tutun, Gül’üm!” diye bağıırıyordu. “Sakın bırak-

ma, kız! Sıkı tutun!”

Büyük kız da bir yandan koşuyor, bir yandan, “Güüül! Teyzee! Anaaa, teyzem düşecek!” diye haykırıyordu.

Dört nala koşan atın çektiği araba hoplayıp zıplıyor, üzerine düzensizce yığılan kullanılmış kâğıtlar yola saçılıyordu.

Derken, arabanın tekerleği bir taşa çarptı. Arabanın bir yanı ansızın havalandı ve dengesini yitiren teyze yola fırladı.

Anneyle büyük kız
 ılık ılıa yetiştiler.
 Elbette, Karaböcü
 de peřlerinden.

Neyse ki, teyze bir bahçeye
 düşmüş, yeşillikler hızını kesmişti.

At biraz daha kořtuktan sonra az ötedeki
 arsada durdu. Burun deliklerini aa aa solu-
 du. Başını sallayarak eğdi ve seyrek otları diş-
 lemeye koyuldu.

Küçük kız, mucize eseri arabada kalmıştı.

Ablası, kalkması için teyzeye yardım eder-
 ken, anne küçük kızın yanına koşturdu. Çocu-
 ęu oturduğu yerden kaptığı gibi göğsüne bas-
 tırdı.

“Göl’üm benim! Yavrum! Az daha kafa-
 cığın kırılacaktı. Annesinin civciviii... Daha
 okula bile gidemeden ölüverecektin, kızım!”

Korkudan hâlâ titreyen kız, “Yazdırsaydın
 sen de beni okula!” diye azarladı. “Tutturdun

daha küçüksün diye. Hatçe Teyze'nin kızı üçe geçti, ama ben okula başlamadım bile! Çıkma-yacağım bir daha karton toplamaya! Okula gideceğim ben!"

"Gül'üm benim! Yavrum!" diye öpüp kok-luyordu annesi onu.

Ablayla teyze de yanlarına geldi.

"Kız doğru söyler," dedi abla. "Öpüp kokla-makla olmuyor. Gönderiver Gül'ü okula. Ben okumadım, o okusun bari!"

"Ah! Of! Aman! Gitti kemiklerim, hepsi kırıldı! Bak şuna! Uğursuz kedi, hâlâ peşimizde!"

"Bırak, teyze! Anam terliği atın sağırsına yapıştırmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Tutturdunuz, 'uğursuz da uğursuz' diye! Kara kedinin tekir kediden ne farkı var? Kedi işte!"

Bu arada küçük kız, "Ben öğretmen olacağım!" diye annesini paylamayı sürdürüyordu.

Abla, teyzenin arabanın arkasına binme-sine yardım etti. Sonra Karaböcü'nün yanına

gidip önünde çömeldi. Kafasını okşadı. “Hadi bakalım, kedicik. Sen de yoluna git artık. Atımız senden ürküyor.”

“Mırrk!” dedi Karaböcü. Sevecenlikle kızın bacaklarına süründü. Onun bir süre daha tüylerini okşamasına izin verdikten sonra tıngır mıngır yola koyuldu.

Geride bıraktığı anne ve iki kız saçılan kartonları toplarken, arabanın arkasında oturan teyze oflayıp pufluyordu.

parkta

Karaböcü bir süredir keyifle yürüyordu. Uzak-taki ağaçlıklı bahçeden gelen çocuk seslerini duyunca hızlandı. Çocuk seslerini oldu olası çok seviyordu.

Sevinçle yürüyen Karaböcü, ansızın arkasında patlayan korkunç bir havlama sesiyle havaya sıçradı.

“Tut! Tut!” diyordu bir ses. “Tut, Şeytan! Yakala, oğlum!”

Karaböcü'nün geri dönmesiyle tabanları yağlaması bir oldu.

Arkasındaki kocaman, korkunç, siyah bir köpekti. Boynunda ürkütücü, çivili bir tasma vardı. Sahibinin güçlkle tuttuğu zincirini koparırcasına çekiştiriyor, Karaböcü'nün üzerine atılmaya çalışıyordu.

“Yakala, Şeytan! Parçala!” diye kışkırtıyordu onu sahibi delikanlı.

Derken, delikanlı birdenbire elindeki zinciri bıraktı. Köpek ok gibi fırladı. Bir an sonra çenesini, çocuk seslerinin geldiği ağaçlıklı bahçeyi çeviren demir parmaklıkların arasına sokmuş içeriye doğru havlıyordu.

Parmaklıkların sağlam olmasına sevinen Karaböcü rahat bir soluk aldı. Ama, arkasından yükselen tüyler ürpertici bir başka havlaymayla yine yerinde sıçradı. Bu kez kendini yandaki bahçenin tahta parmaklıklarının arasına atmayı başardı.

Her yönden saldırıya uğrayan Karaböcü, ne yapacağını şaşırmişti.

Arkasından bir başka köpek daha gelmişti. Neyse ki, bu köpek Karaböcü'yü değil, öteki korkunç köpeği hedef almıştı. Karaböcü'nün sindiği tahta parmaklıklara yüklenmiş, diğerine havlıyordu.

Karaböcü, çevrede kaçacak yer aradı.

Delikanlıysa, "Saldır, oğlum! Sen onu beş dakikada paralarsın!" diyerek, köpeğini daha da kışkırtıyordu.

O sırada, gerideki evden bir ses duyuldu.
“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Yok bir şey, abla! Köpeğin, köpeğime hav-
lıyor da...”

“Hadi oradan! Ne yaptığını gördüm ben.
Ne istiyorsun zavallı kedilerden?”

“Köpek bu, abla!” dedi delikanlı alayla.
“Saldıracak tabii kedilere.”

“Bak, hâlâ konuşuyor! Gelmeyeyim oraya!
Hadi bakayım, yoluna git! Bir daha köpeğini
kedilere saldırttığını görürsem polisi ararım.”

“Yol senin değil, belediyenin. Gitmezsem
n’olacak? O sıska köpeğin mi koruyacak seni?
Hem, polisin derdi kediler mi?” Delikanlı sı-
rıtı ve, “Saldır oğlum, Şeytan!” dedi.

“Polis gelince görürsün bakalım, kediler
derdi miymiş, değil miymiş?” Kadının sesi öf-
keden titriyordu.

Tasmanın zincirini yerden alan delikanlı
köpeğini çekiştire çekiştire uzaklaştı.

Delikanlı ve köpeği gidince bahçedeki köpek sakinleşti. Onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktı, sonra dikkatini parmaklıkların arkasına sinmiş olan Karaböcü'ye çevirdi.

Uzun burnunu uzatarak Karaböcü'yü koklamaya çalıştı.

“Pıhhh!” diye tehdit etti Karaböcü.

“Mıyk mıyk mıyk!” dedi köpek. Burnunu daha da çok uzattı ve Karaböcü'yü yalamak istedi.

Karaböcü de burnunu köpeğin burnuna uzattı. İki hayvan birbirlerini kokladılar. Köpek ön ayaklarına yüklenerek eğildi ve kuyruğunu sallayarak, “Hav!” dedi.

“Ah, buldun mu kediciği, Hanım?”

Köpek sevinçle havladı.

“Güzel. Ben gidip ona süt getireyim. Zavalıcık çok korkmuştur.”

Karaböcü sütünü içerken, kadın da köpeğini sevip okşadı. “Böyle insanlar yüzünden be-

nim köpeğimden de korkuyorlar,” diye yakınıyordu bir yandan. “Oysa, Hanım çok iyi bir köpektir.”

“Miii!” diye onayladı Karaböcü. Hanım gerçekten de sakın bir köpekti. Karaböcü’nün sütüne burnunu bile uzatmamıştı.

“Hanımefendi! Polisi siz mi aramıştınız?”

“Ah, Memur Bey, ne çabuk geldiniz!” Kadın bahçe kapısına gidip polisi karşıladı ve şikâyetlerini sıraladı.

Onlar konuşurken, Karaböcü de sütünün son yudumlarını köpeğe ikram etti. Sonra da bacaklarına sürünerek ona veda etti.

Sokaktaki gölgeler iyice kısalmıştı. Öğlen olmuş olmalıydı. Karaböcü ağaçlıklı bahçeyi çevreleyen demir parmaklıkların yanı sıra yürüdükçe, çocuk sesleri de yakınlaştı.

Yemyeşil bir parktı bu. Dev ağaçların altındaki yürüyüş yollarına ahşap banklar dizilmişti. Tertemiz kum havuzunun yakınındaki oyuncaklar rengârenkti. Oyun parkının girişindeki tabelada, üstünde kocaman çarpı işareti bulunan bir köpek resmi vardı.

Karaböcü bir bankın yanına oturdu. Çocukların kaydıraktan kaymasını, salıncaklarda sallanmasını, demirlere tırmanmasını izledi.

Ansızın bir çocuk çığlığı ve dehşetli bir havlama duyuldu. Bir çocuk, “Anneciğim!” diye haykırarak bankta oturan bir kadına koştu.

Parkın huzurunu bozan, aynı delikanlıydı. Şimdi de, köpeğiyle parktaki çocukları korkutuyordu. “Çekil kum havuzundan!” dedi küçük bir çocuğa. “Köpeğim tuvaletini yapacak!”

“Oyun parkına köpek girmesi yasak!” diye karşı çıktı bir oğlan.

“Köpeğinin kakasını yaptığı kumda biz nasıl oynayacağız?” dedi bir kız.

“Bana ne! Çekilin oradan, yoksa salarım köpeği!”

Oyun parkının çevresinde oturan büyükler de işe karışınca, büyük bir tartışma koptu. Delikanlı üstüne gelen anne babaları köpeğini salmakla tehdit ediyor, parktan çıkmamakta direniyordu.

Köpek gerçekten de korkulmayacak gibi değildi. Havlamaktan salyaları akmış, gözleri irileşmişti. Çocukları için endişe duyan anne babalar delikanlıya fazla yaklaşamıyorlardı.

Parkın bakıcısı da tartışmaya katıldı.

“Hemşerim, bebeleri gorgutmaya utanmıyon mu?” diye azarladı delikanlıyı.

“Hangi köyden geldin ki; nasıl hemşerin oluyormuşum senin?” diye alay etti delikanlı.

Park bakıcısı kıpkırmızı kesildi. “De get burdan, terbiyesiz! Gelirsem, alırım ayağımın altına.”

“Al da görelim!” diye meydan okudu delikanlı, köpeğinden cesaret alarak.

“Sus bakayım, edepsiz! Ne biçim konuşuyorsun yaşlı başlı adamla!” Büyüklerden biri artık dayanamamıştı. “O köyden gelmiş, ama yol yordam biliyor. Sense, çocuk parkına köpek pisleten görgüsüzün tekisin!”

Olanı biteni sindiği bankın altından izle-

yen Karaböcü bir çözüm arıyordu. Delikanlı, köpeği yokken de bu kadar kabadayılık taslayabilecek mi, merak ediyordu. Ne yapmalıydı acaba? Bu koca köpeği sahibinden nasıl uzaklaştırmalıydı?

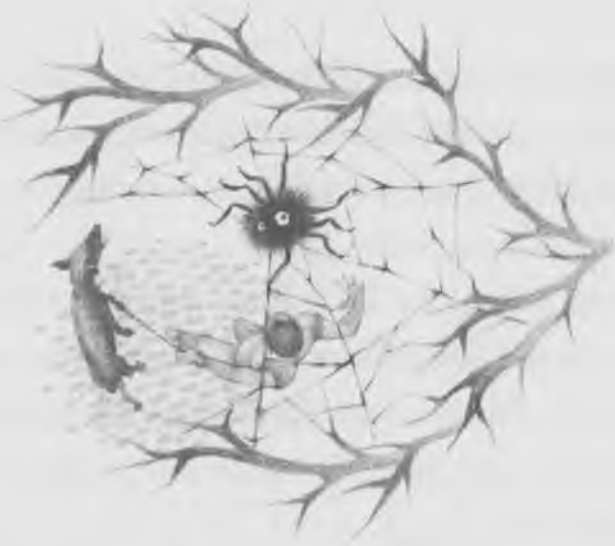
Karaböcü çevresini kolaçan etti. Delikanlıya, köpeğin boynundaki çivili tasmaya, bağlı olduğu zincire bakarak düşündü taşındı. Sonunda buldu!

Dikkati çekmeden, altında kalabalığın toplandığı ağaca tırmandı. Delikanlının tepesine doğru uzanan bir dalda ilerledi.

Kimsenin ona bakmadığından emin olunca, bir anda kocaman, kapkara, kıllı bir örümceğe dönüştü.

Örümcek Karaböcü, salgıladığı ağın bir ucuyla dala tutundu. Sonra vıjjt diye aşağıya sarktı. Delikanlının gözünün önünden geçerek, köpeğin zincirine asılan elinin üstüne indi.

Burnunun dibinden geçen örümceği gören

delikanlının dehşetle şaşılşan gözleri, Karaböcü'yü çok eğlendirdi.

Delikanlı, örümcek-kediyi elinde hisseder hissetmez, deli gibi elini kolunu sallamaya ve bağırmaya başladı. "ÖRÜMCEK! Örümcek, Arrrrgh! Örümcek!"

Delikanlı bu arada, köpeğin zincirini de bırakıvermişti. Bunu gören örümcek Karaböcü badi badi yürüyerek, kalabalığın arkasına geçti. Herkesin delikanlının paniğini seyretmesinden yararlandı ve fark ettirmeden yine küçük bir

kedi oldu. Şaşkınlıkla sahibine bakakalan köpeğin zincirini ağzıyla yakaladı ve çekti. Koca köpek, zincirin çekildiğini hissedince uysal uysal takip etti.

Kalabalıktan biraz uzaklaşınca Karaböcü bu sefer de diğerinden daha büyük, siyah bir köpeğe dönüşüverdi. Bir köpeğin bir kedi tarafından gezdirilmeyi kabul etmeyeceğini iyi biliyordu.

Gerçekten de delikanlının köpeği kendine geldiğinde, onu götürenin sahibi değil de, bir başka köpek olduğunu görünce, önce direnmek istedi. Ama köpek-kedi hızla çekiştirince, uysallıkla izledi onu.

Köpek Karaböcü diğerini, parkı çevreleyen parmaklıklara kadar götürdü. Zincirin ucundaki tutamacı parmaklıklardan birine geçirdi. Sonra da onu yalayarak sakinleştirdi.

Bu arada, üstünde başında örümcek bulamayan delikanlı da toparlanmaya başlamıştı.

“Örümceklerden nefret ederim,” diye açıklama yapıyordu kızgın kalabalığa.

O sırada köpeğinin yanında olmadığını fark etti. “Ama... Ama Şeytan nerede?”

Herkes çevreye bakındı. Sonunda bütün bakışlar, uzaktaki parmaklıkların dibinde sakin sakin duran iki köpeği buldu.

“Ee, köpeğini parka pisletmek konusunda şimdi ne diyorsun?” diye sordu bir baba.

“Şey... Ama köpeğim tuvaletini nereye yapacak peki?”

“İşte, o bizi değil, seni ilgilendirir. Köpek beslemeyi seviyorsan, arkasını toplamak da sana düşer.”

“Arkasını toplamak mı?” diye sordu delikanlı şaşkın şaşkın.

“Yani, kaka yaptığı zaman bir poşetle toplayacaksın; çöp kutusu bulana kadar bir zahmet taşıyacak ve poşeti çöpe atacaksın.”

“Öğğh! Ben kaka toplamam!” dedi delikanlı iğrenerek.

“Kaka toplayamıyorsan, köpek de beslemeyeceksin!” diye kızdı bir anne.

“Demiiiiir!..”

Duyulan bağırıtı, kalabalığın sesini bir anda bıçak gibi kesti.

“Tülin Hanım’ı mı korkuttun sen köpeğinle? Bir daha öyle bir şey yaparsan, köpeği göndereceğimi kaç kere söyledim ben sana?”

Bir kadın, bahçeli evde oturan kadını ve iriyarı bir polis memurunu peşine takmış, hız-

la yaklaşıyordu.

“Ama anne!” dedi delikanlı.

“Hanım, hanım! Ne biçim annesin sen? Öğretmedin mi oğluna kentte yaşamamanın gereklerini?”

“Köpeği sokağa atmak çözüm mü şimdi?” diye itiraz etti bir başkası.

Her kafadan bir ses çıkıyordu artık.

Karaböcü kalabalıkta iyice yükselen homurdanmaları dinlemek istemedi. Sakin sakin yanında oturan köpeğe veda etti. Biraz uzaklaşınca yine kedi oldu ve parktan çıkıp gitti.

KAVUŞMA

Karaböcü, bir süredir gelişigüzel yürüyordu. Evini özlemişti artık. Ona kışt demeyen, üzerine köpeklerini salmayan insanlar tarafından sevilme, Nisan'ın yatağına uzanmak, hoşlandığı yemekleri yemek, şımartılmak istiyordu.

Bu düşüncelerle neşelendi, adımlarını sıklaştırdı. Dönebileceği bir evi vardı!

Köşeden sapınca çevresine bakındı. Bu sokağı daha önce hiç görmemişti.

Nerede olduğunu çok merak eden Karaböcü, uzakları görebilmek umuduyla ilk bulunduğu ağaca tırmandı. Yüksek bir dal seçip, en ucuna kadar ilerledi. Çevreyi dikkatle taramaya başladı.

İşte, tam o sırada kocaman bir karga galkayarak geldi ve Karaböcü'nün arkasına kondu. Karganın ağacın tepesindeki yuvada bir yavrusu vardı ve onu bu kediden korumaya kararlıydı.

Karaböcü başını çevirip kargaya baktı. Kanatlarını açıp tüylerini kabartarak kendisini tehdit ettiğini görünce, kargaya dönüşmenin daha iyi olacağını düşündü.

Ama o daha harekete geçmeden karga üstüne atılıverdi. Henüz yalnızca iki kanadı çıkabilen Karaböcü ne olduğunu anlayamadı bile. Dönüşmeyi tamamlayamadan, kendini karganın gagasından ve kanatlarından korumaya çalıştı.

Olan oldu, Karaböcü'nün dengesi bozuldu. Tepetaklak düşerken, kedi bedenindeki karga kanatlarını çırpmaya çalıştı; ama işe yaramadı. Yer hızla yaklaşıyordu. İçgüdüleriyle dört ayak üzerine düşecek biçimde döndü ve hızını kesmek için bacaklarını paraşüt gibi gerdi.

Yine de yere hızlı çarptı. Hemen toparlanıp, gördüğü ilk duvarın dibine sığındı.

Ağacın tepesindeki karga, "Gaaak!" diye bir zafer çığlığı attı.

Karaböcü yaralanmamıştı gerçi ama, bir bacağı ağrıyordu. Hemen karga kanatlarını yok etti. Ağrıyan bacağına yalayarak güm güm çarpan yüreğinin sakinleşmesini bekledi.

Biraz soluklanınca, topallaya topallaya yürümeye koyuldu. Bir an önce eve gitmeliydi, ama nerede olduğunu bilmiyordu. Evden nasıl bu kadar uzaklaştığını anlamıyordu. Burası neresiydi?..

Kaybolmuştu!

Bir dörtyol ağzına geldi. Ev hangi yöndeydi acaba? Köşebaşına oturdu. Üzgün gözlerle çevresine baktı.

“Miyaaaauuuuuuuuuuuuu! Miyaaaauuuu! Miyaaaauuuuu!” diye ağlamaya başladı. Nisan çoktan eve dönmüş olmalıydı. Acaba okuldan dönünce onu aramış mıydı? Evde bulamayınca üzülmüş müydü? Karaböcü çok merak ediyordu.

“Miyaaaauuuuuuuuu! Miyaaau! Mauuu!”

“Vah, zavallı kedicik! Ne derdin var senin? Neden ağlıyorsun?”

Gençten bir kadın, Karaböcü’nün yanında diz çöktü. Elini uzatıp başını, sırtını okşadı.

Karaböcü ağrıyan bacağını yaladı.

“Patini mi incittin yoksa, kedicik?” dedi genç kadın.

“Mırrrk!” dedi Karaböcü üzgün üzgün.

“Sen çok temiz ve bakımlı bir kedisin! Yoksa evden mi kaçtın?”

“Mırrrk! Miyaaaauuuuuuuu!”

“En iyisi, seni veteriner hekime götürüyüm. Gel bakalım, kedicik. Önce ayağına baktıralım, sonra ne yapacağımızı düşünürüz.”

Genç kadın güzelim giysilerinin tozlanmasına aldırmadan Karaböcü’yü kucakladı ve geldiği yoldan gersingeri yürüdü.

Kadının omuzuna pençeleriyle sıkı sıkı tutunan Karaböcü, arada bir, “Maaaauuuuuu! Mauuu!” diye inleyerek ağlıyordu.

Sonunda, mahalledeki tek veteriner hekimin muayenehanesinden içeri girdiler.

Veteriner hanım, “Hoş geldiniz, Özlem Hanım,” diye karşıladı genç kadını. “Bu sefer de bu kediciği mi buldunuz sokakta?”

“Yaaa. Bu kediciik evden kaçmış galiba... Ayağını da incitmiş.”

“Bir bakalım,” diyen veteriner hanım, onları muayene odasına aldı. Karaböcü’yü metal muayene masasında incelerken mırıldandı:

“Kediciik, Karaböcü’ye ne kadar benziyorusun sen...”

“Efendim?” diye sordu adı Özlem olan genç kadın.

“Karaböcü adında bir hastam var. Bu kedi ona çok benziyor.”

“O zaman sizde sahiplerinin telefonu da vardır. Arayalım hemen.”

“Elbette. Muayeneden sonra–”

O sırada duyulan bir tırmalama sesi veterinerin sözünü kesti. Hepsi birden başlarını çevirince, uzun bembeyaz tüylü, masmavi gözlü bir kedi gördüler. Muayene odasının yanındaki bekleme koltuklarının üstüne tırmanmış, aradaki camı tırmalıyor; “Miyav! Miyav! Miyav!” diye feryat ediyordu.

Geriden gelen bir kadın sesi, “Sus bakalım!” diye paylıyordu onu. “Burada oturup sıramızı bekleyeceğiz... Dur, Pamuk!.. Pamuk, yapma kızım! Veteriner Abla’yı rahatsız etme.”

Veteriner, Pamuk’un sahibine el sallarken, “Münevver Hanım’la Pamuk,” diye açıkladı Özlem Hanım’a. Sonra ciddi bir sesle devam etti: “Kedinin ayağında bir kırık yok gibi. Basit bir burkulmaya benziyor. Yalnızca hafif şişmiş. Yine de bir röntgen çekip emin olalım.”

Pamuk camın arkasından, “Miyav! Miyav! Miyav!” diye haykırıyordu.

“Mırk!” dedi Karaböcü ona bakıp.

“Artık Pamuk’a da baksam iyi olacak,” diyerek güldü veteriner.

O, muayene odasının kapısını açar açmaz Pamuk ve Karaböcü yere atladılar. Bir süre birbirlerine sürünüp sevinçle koklaştılar.

Münevver Hanım veterinere, “Merhaba, kızım. Karaböcü’nün burada ne işi var?” diye sordu. Bir yandan da diğer kadına selam verdi.

“Özlem Hanım onu sokakta bulmuş,” diye açıkladı veteriner. “Siz, Karaböcü olduğundan emin misiniz? Biz de şimdi evini arayacaktık.”

“Ben emin olmasam bile, Pamuk epeyce emin,” dedi Münevver Hanım gülerek. “Şunlara baksanıza.”

Gerçekten de, iki kedinin keyfine diyecek yoktu.

Az sonra Karaböcü’nün röntgeni çekilmiş, Pamuk’un aşısı yapılmıştı. Veterinerin dediği gibi, Karaböcü’nün bacağı sağlamdı.

Nisanlar’ın komşusu olduğu için Karaböcü’yü evine Münevver Hanım götürecekti. Münevver Hanım, Özlem Hanım’a teşekkür ederken, veteriner de iki kediye Pamuk’un taşıma çantasına yerleştirtiverdi.

Nisan okuldan eve geleli epeyce olmuştu. Üstünü bile değiştirmeden pencerenin önünde dikilmiş, dışarıya bakıyordu.

“Karaböcü ne zaman gelecek?” diye sordu, belki yüzüncü kez.

“Bilmiyorum, kızım, gelir herhalde,” dedi annesi. Nelin Hanım’ın sesi çok üzgündü.

“Anne...”

“Ne olur sorma artık, kızım...”

“Anne...”

“Nisan, lütfen! Beni daha da üzüyorsun ama!..”

“Anne— Münevver Teyze geliyor, diyecektim sana,” dedi Nisan.

Kapı çalınınca Nisan ok gibi fırladı.

Münevver Hanım içeri girer girmez onun yanağını okşadı. “Ne oldu, tatlım? Üzgün görünüyorsun. Yoksa, bir şeyini mi kaybettin?”

Nisan üzgün üzgün başını eğdi.

“Bak, Pamuk’un sana bir sürprizi var.”

Taşıma çantasını yere bırakıp, kapağını açtı. Pamuk’un ardından Karaböcü görününce Nisan da annesi de havalara uçtular. Nisan, *böcüsünü* kucağına aldı ve sıkı sıkı sarıldı.

Karaböcü’nün kaçmasına neden olduğuna inanan Nelin Hanım, bütün gün onu aramış, bulamayınca perişan olmuştu. Onu geri getiren Münevver Hanım’ı minnetle akşam yemeğine davet etti.

O sırada Karaböcü’yü aramak üzere eve erken dönen İlhan Bey de içeri girdi. Karaböcü’nün bulunduğunu anlayınca çok sevindi.

Neşeyle yenen akşam yemeğinden sonra büyükler çaylarını içiyor, Nisan da Pamuk ve Karaböcü’yle oynuyordu.

Gülümseyerek onları izleyen annesi, “Şu kedilerin dili olsa da, sokakta neler yaşadıklarını anlatabilseler,” dedi.

“Kim bilir,” dedi Münevver Hanım gözleri ışıldayarak, “belki bu harika yaratıkların konuşanları da vardır!..”

“Niii!” dedi Pamuk ona bakarak.

Sahibi de gülerek göz kırptı ona. “Ama aralarından biri bizimle konuşmaya karar verene kadar bunu bilemeyeceğiz...”

NO. 271, 5000
06/06/90